ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΙ

—

Τὸ μὲν οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον τοῦ Ἀνδρούτσου ἦτο Βαρούσης· τὸ δὲ βαπτιστικὸν Ἀνδρέας καὶ ἐγεννήθη περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἐν τῷ χωρίῳ Λιβανάταις, τέσσαρας ὥρας ἀπέχοντι τῆς Ἀταλάντης, πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας Λοκρίδος, ὑπὸ παπατρὸς Ἀθανασίου, γεωργοῦ· ὁ υἱὸς αὐτοῦ τραπεὶς ἐνωρὶς εἰς τὸν κλέφτικον βίον, ἀνέπτυξε τοσαύτην ἀνδρίαν, ὥστε οἱ ὁπαδοὶ ὠνόμασαν Ἀνδροῦτσον, οἱονεὶ ἀνδρεῖον ἢ μέγαν Ἀνδρέαν. Ἔκτοτε κατέστη τὸ ὄνομα Ἀνδροῦτσος περιλάλητον. Εἰκοσαετὴς ὤν, εἶχεν ἰσχυρὰν συμμορίαν καὶ ἐνέπνεε τοῖς πᾶσι τρόμον.

Ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1769 ἔπραξε πᾶν ὅ,τι ἐδυνήθη πρὸς εὐόδωσιν αὐτῆς· καταπνιγείσης ὅμως ἐν τοῖς σπαργάνοις, ὁ Ἀνδροῦτσος δὲν ἀπεμακρύνθη τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἔζη ὅπως κάλλιον ἐδύνατο ὁ τὲ μὲν ὡς κλέφτης, ὁ τὲ δὲ ὡς Ζουρμπᾶς, τοῦ-έστη φανερὸς ἀντάρτης, ἔχων συνεταίρους καὶ Ἀλβανούς· καὶ ἄλλοτε, ὡς ἁρματωλός. Ὡς ἀντάρτης ἢ Ζουρμπᾶς εἶχε γνωρισθῆ ἄλλοτε καὶ μετὰ τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, ἀντάρτου καὶ τούτου εἰσέτι ὄντος καὶ εἶχε συνδέσει μετ' αὐτοῦ φιλίαν. Μεθ' ἑτέρου δὲ ἀντάρτου Δελῆ Ἀχμέτου, συναιτερισθεὶς τότε καὶ χιλίους πεντακοσίους μετ' αὐτοῦ στρατολογήσας, ἐλεηλάτησε καὶ τὴν Λεβαδείαν, ἔκαυσε μάλιστα καὶ μέρος τῆς πόλεως. Ἐπὶ τέλους ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη, κατὰ τὸ τότε σύστημά της νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἁρματωλὸν πάσης σχεδὸν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ὅπως εἶχεν ἀναγνωρίσει καὶ τὸν Ἀλῆ Πασσᾶν Δερβὲν Ἀγὰν τὸ πρῶτον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ